‹ Montgomery, die weigerde de BS in te schakelen voor de ontwapening van Duitse troepen. Beide mannen hadden een lang lopende vete. Door de beslissing van Montgomery kwam de BS in het westen van het land in een soort vacuüm terecht. Door de snelheid van capitulatie en bevrijding zijn er gelukkig geen grote ongelukken gebeurd.'

Een andere tv-recensent, Nico Scheepmaker, noemde naar aanleiding van de Televizier-uitzending in *Vrij Nederland* (18 september 1982) 'Vier redenen om van Lou de Jong te houden':

‹ 'Wie de goede gewoonte heeft op zondag *The Observer* en *The Sunday Times* te kopen, weet dat enigszins belangrijke boeken altijd op dezelfde dag in die weekbladen worden besproken. De enige manier waarop de een de ander voor kan zijn is de bespreking een of meer pagina's eerder af te drukken. In Nederland wordt ook wel met zulke embargo's gewerkt, maar de enige Nederlandse auteur die er op rekenen kan dat 1. het embargo nooit (of zelden) geschonden zal worden, en 2. alle kranten *tegelijk* over zijn boek een pagina vol zullen schrijven (met meestal nog een opwarmertje op de voorpagina), is dr. Lou de Jong, als hij weer een deel van *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog* heeft voltooid.

Zo ook vorige week dinsdag, toen deel 10B, *Het laatste jaar II, tweede helft* het licht zag. De titels zijn minder pakkend, zoals u ziet, dan de inhoud. Alle kranten hadden er hun specialist aan gezet, alle kranten hadden hun pagina ervoor ingeruimd, en uiteraard had de dienstdoende omroep (in dit geval de Avro) ook dr. L. de Jong in de uitzending, om de inhoud van zijn boek nader voor de burger te verklaren.

Nu is dr. Lou de Jong een dankbare gast in elk televisieprogramma. Hij kent het métier, en weet dat hij zijn gastheer iets verschuldigd is, liefst een pikant nieuwtje. Dit keer bleek hij ontdekt te hebben dat de Duitsers niet op 5 mei hebben gecapituleerd, maar op 6 mei, zodat het Nederlandse volk dus zevenendertig jaar lang de bevrijdingsdag aan de vijfde mei 1945 heeft toegeschreven, en niet, zoals het behoorde, aan de zesde mei 1945, de geboortedag van mijn vrouw. Een late, maar door ons dankbaar aanvaarde triomf, maar dit terzijde. Er zijn drie redenen waarom Lou de Jong bij mij al jarenlang geen kwaad meer kan doen, of eigenlijk vier. De vierde reden is het triviaalst: toen ik in de PC Hooftbuurt woonde, zag ik hem regelmatig met een alpinopet op op een statige herenfiets langsrijden, en één keer ving mijn blik in één oogopslag zowel de voorbijfietsende Lou de Jong met alpinopet, als de voorbijwandelende dr. Jelle Zijlstra met kinderwagen – of verzin ik dat nou, om het nog mooier te maken dan beide aparte beelden toch al waren?

De derde reden van mijn affectie voor De Jong hangt samen met een tv-programma dat hij zelf in 1962 of 1963 plaatste, maar dat op zijn vroegst in 1966 moet zijn uitgezonden, want in het eerste seizoen van *Mies en Scène* (van 8 januari tot 7 juni 1966) kwam hij nog niet voor als de laatste